

VAL McDERMID

1979

Αυτή κυνηγάει την είδηση,
κάποιος όμως την καταδιώκει

μετάφραση
Έφη Τσιρώνη

*Για όλους τους φίλους που βάδισαν δίπλα μου
στην πορεία του λοκντάουν.*

*Και ειδικά για την Τζο· για να παραφράσω
τον Ρόμπερτ Μπερνς: «Στο ρεύμα κάναμε κουπί,
μαζέψαμε άγρια σκόρδα, μια γερή γουλιά φιλίας
θα πιούμε στις παλιές στιγμές».**

* Παράφραση στίχων από το ποίημα «Auld Lang Syne» του εθνικού ποιητή της Σκωτίας Ρόμπερτ Μπερνς. (Σ.τ.Μ.)

*Τα πι' όμορφα σχέδια και ποντικών κι ανθρώπων
Συχνά σωροί συντρίμια·*

*Ρόμπερτ Μπερνς, Ωδή σ' ένα ποντίκι**

* Μετάφραση Ρίτα Μπούμη-Πατά. (Σ.τ.Μ.)

Πρόλογος

ΟΙ ΧΟΝΤΡΕΣ ΝΙΦΑΔΕΣ μαστίγωναν το πρόσωπό του, δίνοντας κρύα, υγρά φιλιά στα μάγουλα και τα βλέφαρά του. Την τελευταία φορά που είχαν δει τέτοιο χειμώνα εκείνος ήταν μικρό παιδί και το μόνο που θυμόταν ήταν το παιχνίδι κι η διασκέδαση – η τσουλήθρα στην πλαγιά του μεγάλου λόφου, ο χιονοπόλεμος στην παιδική χαρά, το πατινάζ στην παγωμένη λίμνη του πάρκου. Τώρα το χιόνι έφερνε μόνο μπελάδες. Η οδήγηση ήταν ένας εφιάλτης φτιαγμένος από λασπόχιονο και μαύρο πάγο. Το περπάτημα ήταν ακόμα χειρότερο. Είχε ήδη καταστρέψει ένα ζευγάρι παπούτσια –τα αγαπημένα του– και κάθε φορά που έβγαζε τις κάλτσες του, τα δάχτυλά του ήταν σαν ζαρωμένες ροζ σταφίδες.

Υπήρχαν όμως και πλεονεκτήματα. Κανένας δεν θα καταλάβαινε ότι είχε περάσει από δω. Τα ίχνη του θα σβήνονταν μέσα στην επόμενη ώρα. Στον δρόμο ήταν μόνος του. Οι κουρτίνες ήταν καλά κλεισμένες για να κρατήσουν τη νύχτα έξω και τη ζέστη μέσα. Τα παιδιά είχαν μαζευτεί από ώρα στα σπίτια τους, με τα ρούχα που φορούσαν όλη τη μέρα στο χιόνι να στεγνώνουν μέχρι και την τελευταία κάλτσα σε κρεμαστές απλώστρες κουζίνας και σε αχνιστές επιδαπέδιες.

Οι πάντες ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά στην τηλεόραση. Αυτόν τον Γενάρη το χιόνι ήταν τόσο πολύ, που είχε χάσει πλέον τη μαγεία του. Ακόμα και το εταιρικό λεωφορείο που είχε προσπεράσει στην κεντρική αρτηρία ήταν άδειο, ένα πλοίο-φάντασμα μέσα στη νύχτα. Δεν είχε δει άλλους πεζούς να κυκλοφορούν, εκτός από δύο σκληροπυρηνικούς πότες που πήγαιναν στην παμπ. Σε αυτόν εδώ τον παράδρομο όμως επικρατούσε μια αφύσικη σιωπή. Το χιόνι στραγγάλιζε τον ήχο των κινητήρων των ελάχιστων γενναίων οχημάτων που αφηφούσαν τη χιονοθύελλα. Ένωθε σαν τον τελευταίο άνθρωπο στη Γη.

Έτσι όπως κρατούσε κατεβασμένο το κεφάλι του για να προφυλάσσεται από τον τσουχτερό αέρα, παραλίγο να χάσει τον προορισμό του. Συνειδητοποιώντας το λάθος του την τελευταία στιγμή, έκανε απότομη μεταβολή και μπήκε στην είσοδο της πολυκατοικίας. Πήρε βαθιά ανάσα σκουπίζοντας το χιόνι από τα φρύδια του.

Ανέβηκε τη σκάλα προβάροντας μέσα του αυτό που σχεδίαζε όλη μέρα. Στεκόταν στην άκρη του δρόμου για το πουθενά. Ίσως να ήταν λίγο αργά για να αρχίσει να σκέφτεται πώς θα προφύλασσε το μέλλον του, κάλλιο αργά όμως παρά ποτέ. Και είχε βρει οδό διαφυγής. Ίσως περισσότερες από μία.

Δεν θα ήταν εύκολο. Ίσως να αποδεικνυόταν περίπλοκο. Αλλά του άξιζε κάτι καλύτερο απ' αυτό.

Κι απόψε οι λογαριασμοί θα έκλειναν.

I

ΑΡΧΙΣΕ ΑΣΧΗΜΑ ΚΙ απλώς χειροτέρευσε. Χιονοθύελλες, απεργίες, άταφα πτώματα, επαναλαμβανόμενες διακοπές ρεύματος, τρομοκρατικές απειλές και οι *Μεγάλες Επιτυχίες* των *Showaddywaddy* στην κορυφή των τσαρτ· μέχρι στιγμής, το 1979 ήταν σκέτη καταστροφή. Εκτός κι αν, όπως η Άλι Μπερνς, ήσουν δημοσιογράφος. Για τη δική της φυλή, τα άσχημα νέα κάποιου άλλου ήταν ο αδιαμφισβήτητος ήχος της ευκαιρίας που σου χτυπούσε την πόρτα.

Έξω από το παράθυρο του βαγονιού του τρένου η Άλι κοιτούσε ένα συμπαγές λευκό που διακοπτόταν μόνο από μια σειρά τηλεγραφικών στύλων. Η μια μεριά τους εξακολουθούσε να είναι, ως εκ θαύματος, αχιόνιστη και σκούρα, προφυλαγμένη καθώς ήταν από τον θυελλώδη άνεμο που ανακάτευε το χιόνι δημιουργώντας αφνίδιες ριπές νιφάδων. Το τρένο βρισκόταν ακινητοποιημένο στα μισά της διαδρομής του, παγιδευμένο από σωρούς χιονιού που έκλειναν τις γραμμές. Η Άλι έριξε μια ματιά στον Ντάνι Σάλιβαν απέναντί της. «Πώς γίνεται και ο χειμώνας ακινητοποιεί πάντα τη Σκοτία;»

Ο Ντάνι χασκογέλασε. «Είναι όπως στο *Έγκλημα στο*

Οριάν Εξπρές. Αποκλειστήκαμε μέσα σε ένα τρένο μπλοκαρισμένο από σωρούς χιονιού».

«Αλλά χωρίς το έγκλημα», επισήμανε η Άλι.

«Εντάξει, χωρίς το έγκλημα».

«Και την πολυτέλεια. Και τα κοκτέιλ. Και τον Άλμπερτ Φίνεϊ με τα φιλέ στα μαλλιά».

Ο Ντάνι έκανε μια γκριμάτσα. «Ψείρα, ψείρα, ψείρα! Τα ψειρίζεις όλα λες και διορθώνεις άρθρο μου στην εφημερίδα, παιδεύοντας τα κόμματά μου και ψάχνοντας για λάθη στα τροπικά επιρρήματά μου».

Η Άλι γέλασε. «Δεν ξέρω καν τι είναι τα τροπικά επιρρήματα. Και πολύ αμφιβάλλω αν ξέρεις κι εσύ».

«Αν μετράει, κάποτε ήξερα».

Ξανάπεσε σιωπή. Τη δεύτερη μέρα του χρόνου είχαν συναντηθεί τυχαία στην παγωμένη αποβάθρα του Σταθμού Χέιμαρκετ, δυο συνάδελφοι που επέστρεφαν σπίτια τους έχοντας περάσει το Χογκμάνι* με τις οικογένειές τους. Ήταν πολλοί οι δημοσιογραφίσκοι από την εφημερίδα που για να τους αποφύγει η Άλι θα έσπευδε να κρυφτεί πίσω από κάποια κολόνα, ο Ντάνι όμως ήταν μάλλον ο λιγότερο απαράδεκτος. Αν ήταν σεξιστής, ρατσιστής και φανατικός ως το κόκαλο, τότε το έκρυβε με μεγάλη επιτυχία. Κι ούτε η Άλι μπορούσε να αρνηθεί το γεγονός πως, έχοντας περάσει τις προηγούμενες μέρες με τους γονείς της, είχε απεγνωσμένη ανάγκη για λίγη συζήτηση με κάποιον από τον δικό της κόσμο. Το πιο κοντινό σε αυτό ήταν η ανάγνωση της πρώτης εφημερίδας του νέου χρόνου, με ένα ρεπορτάζ για τη Διεθνή

* Η παραμονή της Πρωτοχρονιάς των Σκοτσέζων. (Σ.τ.Μ.)

Χροιά Παιδιού, ένα σχόλιο για την επικείμενη απεργία των φορτηγατζήδων κι άλλο ένα για τις μισοτιμής μπλουζες στις εκπτώσεις του Fraser.

Είχε βρεθεί βέβαια με δύο παλιές συμμαθήτριές της για ένα ποτό στην παμπ του χωριού, ούτε κι εκεί όμως της είχε χαμογελάσει η τύχη. Η κουβέντα είχε αρχίσει αμήχανα, είχε συνεχιστεί περνώντας στο ανώδυνο και βολικό πεδίο των αναμνήσεων και είχε καταλήξει σφηνωμένη στο αδιέξοδο του κουτσομπολιού για ανθρώπους που εκείνη είτε δεν θυμόταν είτε δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Ήταν φανερό ότι τα τελευταία λίγα χρόνια την είχαν αποκόψει εντελώς από τις παλιές της γνωριμίες.

Καθώς το τρένο ξεκινούσε από το Κερκόλντι για το πρώτο σκέλος του ταξιδιού της επιστροφής στη Γλασκόβη, η Άλι είχε νιώσει ανακουφισμένη, λες κι ένα βάρος είχε φύγει από πάνω της. Είχε χαιρετήσει τους γονείς της πάνω στη χιονισμένη αποβάθρα κουνώντας τους ευσυνείδητα το χέρι. Την είχαν πάει οι ίδιοι στον σταθμό, διανύοντας με το αυτοκίνητο τα οχτώ μίλια που τον χώριζαν από το Ιστ Γουίμς, το χωριό με το παλιό ανθρακωρυχείο όπου μεγάλωσε η Άλι, κάνοντάς τη να αναρωτηθεί αν ένιωθαν κι εκείνοι την ίδια ανακούφιση για την αναχώρησή της.

Δεν είχαν πια τίποτα να πουν μεταξύ τους κι αυτός ήταν ο βασικός λόγος για τη δυσφορία που ένιωθε όταν επισκεπτόταν το πατρικό της. Με τα πολλά είχε συνειδητοποιήσει ότι με τους γονείς της ποτέ δεν είχαν και πολλά να πουν. Απλώς, όταν ήταν μικρή, αυτή η έλλειψη ουσιαστικής επαφής κρυβόταν πίσω από το προσωπείο μιας γεμάτης δραστηριότητας καθημερινότητας: δουλειά και σχολείο, Προσκοπίνες

και λέσχη του μπόουλινγκ, Σύλλογος Γυναικών και ομάδα του χόκεϊ.

Έπειτα η Άλι είχε φύγει για ανώτατες σπουδές σε άλλη χώρα, πέφτοντας με το αλεξίπτωτο στη ζωή στον Άρη. Τα πάντα στο Κέμπριτζ ήταν παράξενα. Οι προφορές, το φαγητό, οι προσδοκίες, οι ενασχολήσεις. Ωστόσο, δεν άργησε να ενσωματωθεί και σύντομα άρχισε να νιώθει ότι επιτέλους είχε βρει τη «φυλή» της. Τρία χρόνια πέρασαν σαν το νερό, έπειτα όμως κάποιος έλυσε τους κάβους του караβιού της φοιτητικής ζωής κι εκείνη βρέθηκε ξαφνικά να πλέει ξυλάρμενη.

Και τώρα, έπειτα από δύο χρόνια πρακτικής στη Βορειοανατολική Αγγλία, είχε επιστρέψει στη Σκοτία. Στόχος της ήταν η Φλίτ Στριτ* και μια εθνικής εμβέλειας καθημερινή εφημερίδα. Ο αρχισυντάκτης όμως στην τελευταία πρακτική της ήταν παλιός κολλητός του αρχισυντάκτη της *Daily Clarion* της Γλασκόβης. Εθνικής εμβέλειας καθημερινή εφημερίδα ήταν και η *Daily Clarion*, αν φυσικά λογάριαζες τη Σκοτία ως έθνος. Το μότο κάτω από το όνομα της εφημερίδας έλεγε: «Ένας στους δύο ενήλικες Σκοτσέζους διαβάζει *Clarion*». Οι κακές γλώσσες στο γραφείο πρόσθεταν: «Ο άλλος ενήλικας δεν ξέρει να διαβάζει». Χάρες ζητήθηκαν, μια πρόταση έγινε. Η Άλι δεν μπόρεσε να αρνηθεί.

Είχε περάσει πέντε χρόνια σε αρκετά μεγάλη γεωγραφική απόσταση από το πατρικό της ώστε να περιορίσει στο ελάχιστο τις επισκέψεις της σε αυτό, πλέον όμως βρισκόταν αρκετά κοντά για να μπορέι να αποφεύγει τις σημαντικές

* Επί πολλές δεκαετίες και μέχρι τα μέσα του 1980, η Fleet Street υπήρξε το προπύργιο της βρετανικής έντυπης δημοσιογραφίας, ο δρόμος όπου ήταν συγκεντρωμένες οι μεγαλύτερες και πιο ισχυρές εφημερίδες της Αγγλίας. (Σ.τ.Μ.)

ημερομηνίες. Γενέθλια. Οικογενειακές γιορτές. Κι επειδή εδώ ήταν Σκοτία, Χογκμάνι.

Που σήμαινε τρία ατελείωτα βράδια με τηλεοπτικά Εορταστικά Σπέσιαλ και δώρα μιούζικαλ – *Όλιβερ!*, *Ωραία μου κυρία*, *Half a Sixpence*. Εκείνης της άρεσε ο Τζακ Λέμον και η Σίρλεϊ ΜακΛέιν στην *Γκαρσονιέρα*, από τότε όμως που η μητέρα της διάβασε την περίληψη της υπόθεσης στην εφημερίδα, η ταινία εξοστρακίστηκε από την εορταστική λίστα. Η Άλι δεν ήθελε να ξαναθυμηθεί το βασανιστήριο, οπότε απλώς ρώτησε: «Πώς ήταν η δική σου Πρωτοχρονιά;».

Ο Ντάνι κάγχασε. «Όπως όλες οι Πρωτοχρονιές από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Έχουμε το μεγαλύτερο διαμερισμα στην πολυκατοικία, οπότε όλοι μαζεύονται σε εμάς. Ο πατέρας μου έχει πέντε αδελφές – τη θεία Μέρι, τη θεία Κάθι, τη θεία Τερέζα, τη θεία Μπέρνι και τη θεία Σένγκα».

Η Άλι δεν μπόρεσε να μη γελάσει. «Έχεις θεία που τη λένε Σένγκα; Αλήθεια τώρα; Νόμιζα ότι το “Σένγκα” ήταν όνομα μόνο γι’ ανέκδοτα».

«Όχι, είναι το “Άγκνες” ανάποδα. Τη βάφτισαν Άγκνες, εκείνη όμως διάλεξε το “Σένγκα”. Λέει ότι θα άλλαζε το “Άγκνες” σε οτιδήποτε προκειμένου να μην τη φωνάζουν Άγκι».

«Αυτό το καταλαβαίνω. Ωστε ήρθαν και οι πέντε θείες σου;» ρώτησε.

Ο Ντάνι κατένευσε. «Πέντε θείες, τέσσερις θείοι και τα αντίστοιχα ξαδέλφια».

«Μόνο τέσσερις θείοι;»

«Ναι, ο θείος Πολ σκοτώθηκε εν ώρα εργασίας. Τον έλιωσε ένα βαρέλι ούισκι στην τελωνειακή αποθήκη, κάτω, στο Λιθ».

Ο Ντάνι έκανε έναν μορφασμό. «Ο πατέρας μου λέει ότι το ατύχημα ίσως είχε κάποια σχέση με την ποσότητα του ουίσκι που υπήρχε εκείνη τη στιγμή στο στομάχι του θείου Πολ».

«Ωστε κάνατε μια μεγάλη οικογενειακή μάζωξη;»

«Μεγάλη δεν λες τίποτα. Η ίδια κάθε χρόνο. Οι θείες φέρνουν τις σπεσιαλιτέ τους. Η Τερέζα δανειζεται τη μεγάλη σουπιέρα από την εκκλησία και φτιάχνει έναν κουβά φακές σούπα. Η Μέρι ετοιμάζει μια μοσχαρίσια πηχτή. Η Κάθι ψήνει τα καλύτερα λουκανικοπιτάκια του Εδιμβούργου, η μαμά μου φτιάχνει ρολό με κιμά, η Μπέρνι φέρνει ένα καρβέλι μαύρο ψωμί που δεν το τρώει κανείς, συν αγοραστά μπισκότα βουτύρου, και η Σένγκα συνεισφέρει με τα κλασικά σκοτσέζικα ζαχαρωτά, τα τάμπλετ, σε τρεις γεύσεις».

«Αλήθεια λες; Αυτό κι αν είναι τοιμπούσι!» Ο Ντάνι δεν φαινόταν λάτρης της παραδοσιακής σκοτσέζικης κουζίνας, λεπτός σαν γκρεϊχάουντ καθώς ήταν, με ψηλά ζυγωματικά, στενή μύτη και μυτερό πιγούνι μεσαιωνικής αισθητικής. Το μοναδικό πράγμα πάνω του που μαρτυρούσε σε ποια εποχή ανήκε ήταν ο καταρράκτης των σγουρών, μακριών ως τη βάση του αυχένα του μαλλιών του.

Ο Ντάνι έσκασε ένα χαμόγελο. «Έχουν μείνει αρκετά φαγητά στο σπίτι για να ταΐσουμε το μισό Γκόρτζι. Και αρκετά ποτά για να ανοίξουμε τη δική μας παμπ».

«Τι κάνετε λοιπόν; Τρώτε, πίνετε και το ρίχνετε στην κουβέντα;»

«Τρώμε και πίνουμε, κι ύστερα ο καθένας δίνει τη δική του μικρή παράσταση που έχει ετοιμάσει ειδικά για τη γιορτή. Αυτό μας κρατάει απασχολημένους μέχρι να έρθει η ώρα να ανοίξουμε την τηλεόραση για την αλλαγή του χρόνου.

Κι ύστερα ο μπαμπάς βάζει στο πικάπ τους Corries, εκεί να δεις χαμό και φασαρία! Έρχονται και μερικοί γείτονες για ποδαρικό».

«Σαν μέθοδος αυτοάμυνας ακούγεται!»

Ο Ντάνι ανασήκωσε τους ώμους. «Στην πολυκατοικία μας είμαστε όλοι φίλοι. Εσείς τι κάνετε συνήθως;»

Η Άλι γλίτωσε την απάντηση γιατί εκείνη τη στιγμή η πόρτα στο τέρμα του βαγονιού άνοιξε κροταλίζοντας και ο υπεύθυνος ασφαλείας του τρένου μπήκε παραπατώντας μέσα, φορτωμένος με μια στοίβα κουβέρτες. Πλησιάζοντας στη δική τους θέση, μοίρασε μερικές στους υπόλοιπους, μετρημένους στα δάχτυλα, επιβάτες. «Θα μείνουμε κολλημένοι για λίγο ακόμα», ανακοίνωσε με μια νότα άκακτης χαιρεκακίας στη φωνή του. «Πρέπει να περιμένουμε το εκχιονιστικό που ξεκίνησε από το Φόλκερκ, κι απ' ό,τι μου λένε, πηγαίνει σαν χελώνα. Και μείναμε κι από θέρμανση. Συγγνώμη γ' αυτό, τουλάχιστον όμως έχουμε κουβέρτες».

Έδωσε στον καθένα τους από μία τραχιά στην αφή γκριζα κουβέρτα που φαινόταν πιο κατάλληλη για άλογα παρά για ανθρώπους. Η Άλι την τύλιξε γύρω της, σουφρώνοντας τη μύτη της στη μυρωδιά της ναφθαλίνης. «Κρυώνεις;» τη ρώτησε ο Ντάνι.

«Όχι ιδιαίτερα, τώρα όμως που έκλεισε η θέρμανση, είναι βέβαιο ότι θα κρυώσουμε. Θα δεις πόσο γρήγορα θα πέσει η θερμοκρασία του σώματός μας».

Από την απέναντι μεριά του στενού κενού ανάμεσα στα καθίσματά τους ο Ντάνι την κοίταξε καλά καλά. «Αν έρχοσουν να καθίσεις δίπλα μου, θα μπορούσαμε να μοιραστούμε τις κουβέρτες. Και τη θερμοκρασία σώματος». Της χάρισε ένα

αθώο, πλατύ χαμόγελο. «Δεν προσπαθώ να σου την πέσω. Το θέμα είναι εγωιστικό. Κοίτα πόσο αδύνατος είμαι – πραγματικά υποφέρω στο κρύο».

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ο Ντάνι ήταν ντυμένος για την Ανταρκτική. Ορειβατικές μπότες, κοτλέ παντελόνι με τα μπατζάκια χωμένα μέσα σε χοντρές μάλλινες κάλτσες, χοντρό ζιβάγκο πουλόβερ με τον λαϊμό να ξεχωρίζει μέσα από το βαρύ πανωφόρι. Μάλλινα γάντια και η άκρη ενός πλεκτού σκουφιού να ξεμυτίζει από μια τσέπη. Η Άλι ήταν σίγουρη ότι δεν είχε δει ποτέ της άνθρωπο τόσο καλά ντυμένο για το κρύο. Ούτε καν τον παππού της, που ήθελε να περνάει τη μέρα του έξω, στον καθαρό αέρα, ανεξαρτήτως καιρού. Μια ζωή στις στοές των ανθρακωρυχείων μπορεί να σου το κάνει αυτό όταν πάρεις επιτέλους σύνταξη. «Εντάξει», του απάντησε προσποιούμενη μια απροθυμία που δεν ένιωθε. Ο Ντάνι ήταν ο μοναδικός άντρας στην αίθουσα σύνταξης της εφημερίδας που δεν της έδινε την αίσθηση του αρπακτικού. Βέβαια, έπρεπε να έχεις το ένστικτο του αρπακτικού για να είσαι καλός ρεπόρτερ, ή τουλάχιστον έτσι έλεγαν. Αν όμως ήταν έτσι, έπρεπε και να ξέρεις και πότε να το απενεργοποιείς.

Η Άλι άλλαξε θέση. Άνοιξαν τις κουβέρτες και τυλίχτηκαν με τη διπλή στρώση ενός χοντρού, μάλλινου σάβανου. «Πρωινή ή νυχτερινή είναι η επόμενη βάρδια σου;» τον ρώτησε.

«Την πρωινή έχω αύριο. Εσύ;»

Η Άλι μόρφασε. «Υποτίθεται ότι απόψε δουλεύω νυχτερινή. Αν αυτό το αναθεματισμένο το εκχιονιστικό δεν ξεκουνηθεί να φτάσει, την έχω βάψει».

«Έχεις χρόνο. Τρεις είναι ακόμα η ώρα, τρεις και κάτι. Ακόμα κι αν δεν φτάσεις έγκαιρα, δεν θα είσαι η μόνη. Με

τι ασχολείσαι τώρα; Κάτι ενδιαφέρον ή τα συνηθισμένα;» Η άνεσή του υποδήλωνε ότι θεωρούσε ως δεδομένη την αντερώτηση.

«Περιμένω το επόμενο θέμα να εμφανιστεί. Ξέρεις τώρα πώς είναι η νυχτερινή βάρδια. Κι εσύ;»

Ο Ντάνι χαμογέλασε. «Κυνηγώ ένα μεγάλο ψάρι, αλλά είμαι ακόμα στη φάση της έρευνας. Είναι κάτι βδομάδες τώρα που παρακολουθώ το θέμα όποτε μπορώ, όταν δηλαδή ο αρχισυντάκτης μας δεν με στέλνει στα γνωστά ρεπορτάζ της συμφοράς – τροχαία και τέτοια. Την πρώτη ένδειξη μου την έδωσε κάποιος που δεν καταλάβαινε καν τι μου έλεγε, κι από τότε προσπαθώ να βρω την άκρη. Κυρίως στον ελεύθερο χρόνο μου. Υποτίθεται ότι οι... λαντζέρηδες όπως εγώ κι εσύ δεν αναλαμβάνουν τέτοια θέματα. Θεωρητικά, αυτό που πρέπει να κάνουμε αν μάθουμε κάποια παρόμοια αξιόλογη πληροφορία είναι να τη δώσουμε στον αρχισυντάκτη και να αφήσουμε κάποιον από τους “μεγάλους” να κάνουν παιχνίδι αξιοποιώντας τη και κλέβοντάς μας τη δόξα. Εμείς είμαστε για τη λάντζα, όχι για τα μπαλκόνια των πρωτοσέλιδων».

Δεν ήταν ψέματα. Υπήρχε η προνομιούχος κάστα των τιτλούχων συναδέλφων τους, εκείνων που έκαναν εξειδικευμένο ρεπορτάζ: αστυνομικό, εκπαιδευτικό, δικαστικό, και πέντε έξι άλλες ειδικότητες, μαζί με εκείνη του αρχισυντάκτη. Όταν κάποιος από την κατώτερη κάστα των ρεπόρτερ για όλες τις δουλειές αλίευε ένα μεγάλο θέμα, ήταν εγγυημένο ότι κάποιος από την ανώτερη θα του το άρπαζε, διεκδικώντας το για τον εαυτό του. «Πώς κατάφερες λοιπόν να κρατήσεις το ψάρι σου;»

«Με το να μη μιλήσω γι’ αυτό σε κανέναν», απάντησε

απλά ο Ντάνι. «Κι ούτε πρόκειται να πω τίποτα μέχρι η έρευνα να φτάσει σε σημείο που να μην μπορεί να μου την πάρει κανείς. Μιλάμε όμως για δυναμίτη».

Η Άλι ένωσε ένα τσίμπημα ζήλιας, όχι για τον Ντάνι, αλλά για αυτό καθαυτό το θέμα. Πολύ θα ήθελε να πέσει κι εκείνη πάνω σε ένα τέτοιο μεγάλο ψάρι. «Περί τίνος πρόκειται; Πότε θα είναι έτοιμο;»

«Σύντομα. Το μόνο που μου λείπει τώρα είναι το τελευταίο κομμάτι του παζλ. Στο επόμενο ρεπό μου θα πρέπει να κάνω ένα ταξιδάκι – να κατέβω νότια και να βρω τα τελευταία στοιχεία».

Άρα όντως θα ήταν σύντομα. Το προσωπικό της *Clarion* δούλευε διπλοβάρδια τέσσερις μέρες τη βδομάδα, σε ένα σύστημα οργανωμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να δίνει στον κάθε εργαζόμενο πέντε συνεχόμενες μέρες ρεπό κάθε τρεις εβδομάδες. Η Άλι δεν είχε ακόμα βρει ποια ήταν η καλύτερη χρήση αυτού του πενήτημερου, μολονότι προτού ο χειμώνας δείξει για τα καλά τα δόντια του, είχε αρχίσει να της αρέσει η πεζοπορία στους λόφους της Γλασκόβης. Δούλευε όμως για να αγοράσει το δικό της διαμέρισμα κι έτσι η φαντασία της οργιάζε επίσης, κάνοντας σχέδια για την ανακαίνιση και τη διακόσμηση του πρώτου της σπιτιού. Αυτές οι εικόνες για το μέλλον της την κρατούσαν απασχολημένη. «Μπράβο σου. Αν χρειαστείς κάποιον για τη λάντζα...»

Και πάλι η πόρτα άνοιξε με ένα κροτάλισμα. Αυτή τη φορά ο υπεύθυνος ασφαλείας ήταν κατακόκκινος και ταραγμένος. «Μήπως είναι κανένας σας γιατρός;» Κοίταξε γύρω του απεγνωσμένα. «Ή νοσοκόμος;»

Προτού προλάβει κάποιος από τους επιβάτες να

απαντήσει, μια γυναικεία κραυγή από το διπλανό βαγόνι, αυτό από το οποίο είχε έρθει ο υπεύθυνος, έσκισε τον αέρα. «Θα σε σκοτώσω, αναθεματισμένε καριόλη!»

Η ΑΛΙ ΠΕΤΑΧΤΗΚΕ πάνω, με το στόμα ανοιχτό. Το βλέμμα της συνάντησε εκείνο του Ντάνι και χωρίς να ανταλλάξουν λέξη, όρμησαν κι οι δυο στην πόρτα. Ο Ντάνι έσπρωξε στην άκρη τον υπεύθυνο φωνάζοντας «Είμαι διασώστης!» και η Άλι εκμεταλλεύτηκε τη φόρα του για να περάσει κι εκείνη στο κατόπι του. Μια γυναίκα ήταν σωριασμένη στον ένα από τους τριθέσιους πάγκους, με το παντελόνι της φόρμας της κατεβασμένο στους αστραγάλους της, τους μηρούς της πασαλειμμένους με αίμα, το ίδιο αίμα που μούλιαζε τώρα και τη βελουτέ ταπετσαρία των καθισμάτων. Ένας άντρας στεκόταν από πάνω της, με τα χείλη του τραβηγμένα σε έναν μορφασμό κατάπληξης. Η Άλι κοκάλωσε.

Η πρώτη της σκέψη ήταν πως η γυναίκα είχε πέσει θύμα βίαιης επίθεσης, έπειτα όμως το μάτι της έπιασε τον ωχρό θόλο της κοιλιάς της. «Γεννάει». Όπως γίνεται συνήθως με τις περιττολογίες, η Άλι συνειδητοποίησε τη ματαιότητα του σχολίου της προτού η λέξη προλάβει να βγει απ' το στόμα της.

Παρ' όλ' αυτά, ο Ντάνι συνέχισε να κινείται και δεν σταμάτησε μέχρι που βρέθηκε στο πλευρό της γυναίκας. «Διασώστης είμαι – εντάξει, φίλε;» είπε στον άντρα, ο οποίος

έκανε δύο ασταθή βήματα πίσω, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι του όπως εκείνα τα καινούρια διακοσμητικά, τα σκυλάκια με τα αρθρωτά κεφάλια που κολλούσαν οι ηλικιωμένοι στο καπάκι του πορτ μπαγκάζ, στο πίσω παράθυρο του αυτοκινήτου τους.

Η γυναίκα δεν είχε πάψει να χτυπιέται και να φωνάζει από τη στιγμή που οι δυο τους είχαν μπει στο βαγόνι κι απ' ό,τι φαινόταν, ούτε σκόπευε να σταματήσει στο άμεσο μέλλον. Ο Ντάνι μετακινήθηκε έτσι που να μπορεί να δει τι γινόταν ανάμεσα στα πόδια της κι έπειτα σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε την Άλι. «Κράτα της το χέρι», είπε. «Προσπάθησε να την ηρεμήσεις».

Έντρομη από την ευθύνη, η Άλι πλησίασε διστακτικά κι άρπαξε το ένα από τα αεικίνητα χέρια της γυναίκας. Η παλάμη της ήταν ιδρωμένη, παρά τον ιδρώτα όμως κολλούσε από το αίμα. Η Άλι στράφηκε στον άντρα, η έκφραση του οποίου τώρα ήταν αξιολύπητη. «Πώς τη λένε;»

«Τζ-Τζ-Τζέني», τραύλισε. Κι έπειτα, πιο σταθερά: «Τζέني. Έχει ακόμα δεκαπέντε μέρες μέχρι να γεννήσει». Έβγαλε ένα κακοπαθημένο πακέτο Νο. 6 από την τσέπη του μπλουτζίν του, πήρε από μέσα ένα τσιγάρο και το άναψε ρουφώντας τον καπνό βαθιά μέσα στα πνευμόνια του.

«Το μωρό διαφωνεί», μουρμούρισε ο Ντάνι, βγάζοντας το πανωφόρι του και σηκώνοντας τα μανίκια του πουλόβερ του. «Έχει εντελώς διαφορετικό πρόγραμμα».

Με το ένα χέρι η Άλι κράτησε γερά εκείνο της Τζέني κι άπλωσε το άλλο για να σπρώξει προς τα πίσω τα πυκνά σκούρα μαλλιά που έπεφταν στο ιδρωμένο μέτωπό της. «Όλα θα πάνε καλά, Τζέني».

«Και πώς στον διάολο είσαι τόσο σίγουρη;» φώναξε η Τζέι.

«Ο φίλος μου από δω ξέρει τι κάνει». Η Άλι έριξε στον Ντάνι μια παρακλητική ματιά.

«Έτσι είναι, Τζέι», είπε ο Ντάνι με ένα νευρικό γέλακι. «Μεγάλωσα βλέποντας στην τηλεόραση το *Emergency Ward 10*.* Τώρα πρέπει να πάρεις μερικές βαθιές ανάσες, καλή μου – βλέπω καθαρά το κεφάλι του μωρού. Το παιδί σου είναι αποφασισμένο να βγει στον κόσμο, Τζέι, για να το κάνει όμως χρειάζεται τη βοήθειά σου. Θέλει να πάψεις να αντιστέκεσαι». Ο Ντάνι έγειρε προς τα εμπρός και, κοιτάζοντάς τον, η Άλι σκέφτηκε ότι πραγματικά δεν ήθελε να ξέρει τι έκανε – και μόνο στη σκέψη του γλοιώδους αίματος και όλων των άλλων μυστηρίων πραγμάτων που υπήρχαν εκεί κάτω την έπιανε ναυτία.

Ξαναγύρισε να κοιτάξει την Τζέι και είδε τους βολβούς των ματιών της να στριφογυρίζουν σαν τρομαγμένου αλόγου σε γουέστερν. «Ξέρω ότι πονάει», είπε μαλακά. «Δεν θα αργήσει όμως να τελειώσει, Τζέι. Και τότε θα κρατάς το μικρό σου στην αγκαλιά σου. Θα είσαι μια περήφανη μαμά, κι όλο αυτό θα έχει περάσει σαν ένα άσχημο όνειρο. Αλήθεια σου λέω».

Η Τζέι τραντάχτηκε από έναν ξαφνικό σπασμό και ούρλιαξε ξανά, σφίγγοντας το χέρι της Άλι στη μέγγενη του δικού της. «Μπράβο, Τζέι», είπε με κομμένη ανάσα ο Ντάνι. Τώρα ίδρωνε όσο και η επίτοκος. «Σπρώξε ξανά». Ο Ντάνι περίμενε

* Σε χαλαρή απόδοση, «Στα Επείγοντα». Βρετανική σαπουνόπερα που προβαλλόταν στην ιδιωτική τηλεόραση από το 1957 έως το 1967. (Σ.τ.Μ.)

μια στιγμή κι ύστερα μίλησε ξανά. «Πάρε ανάσα τώρα. Μια βαθιά ανάσα για εμένα. Βλέπω τον έναν ώμο. Ξανασπρώξε, καλή μου. Μπορείς – μπορείς να το κάνεις. Μπορείς, και θα το κάνεις».

Τα επόμενα είκοσι λεπτά πέρασαν μέσα σε μια θολούρα από αίμα και ιδρώτα, με τις κραυγές της Τζένι, τις ενθαρρυντικές παραινέσεις της Άλι, τις αγχωμένες ματιές του Ντάνι και το ασταμάτητο κάπνισμα του μέλλοντα πατέρα. Η Άλι συνέχιζε να επαναλαμβάνει τις ίδιες ανούσιες φράσεις. «Τα πας μια χαρά» και «Είσαι αστέρι, Τζένι» και «Έλα, κουράγιο, τελειώνουμε». Καταλάβαινε ότι γύρω τους είχε σχηματιστεί ένα ημικύκλιο από επιβάτες που έστεκαν παρακολουθώντας τους σαν κοινό θεατρικής παράστασης. Κι ύστερα, εντελώς ξαφνικά, ο Ντάνι κρατούσε στα χέρια του ένα κόκκινο και μπλαβό μπογαλάκι και το τσιριχτό κλάμα ενός νεογέννητου αντηχούσε σαν αντίστιξη στα βαθιά βογκητά της Τζένι.

«Μπράβο, ήσουν καταπληκτική», είπε η Άλι.

«Απέκτησες γιο». Ο Ντάνι γύρισε να χαμογελάσει στον άντρα πίσω του, ο οποίος σωριάστηκε πάραυτα σε ένα κάθισμα με τα γόνατά του λυμένα. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια του.

«Σ' αγαπώ, Τζένι», κραύγασε με φωνή πνιχτή και βραχνή από συγκίνηση.

«Εγώ ακόμα σε μισώ», είπε η Τζένι αναστενάζοντας. Η επιθετικότητα όμως είχε εξαφανιστεί από τη φωνή της.

Ένας από τους άλλους επιβάτες έφερε μια πετσέτα. Η Άλι κρατούσε το πρόσωπό της γυρισμένο προς την Τζένι, αποφασισμένη να αποφύγει τα όσα συνέβαιναν στην άλλη μεριά, αυτή του νεογέννητου. Βοήθησε την Τζένι να ανασηκωθεί

βάζοντάς τη να καθίσει έτσι που να μπορεί να στηρίζει την πλάτη της στο παράθυρο. Μετά ο Ντάνι έδωσε στην Τζένι το τυλιγμένο στην πετσέτα μωρό, που αντιδρούσε σε όλη αυτή την επίθεση εικόνων, ήχων και αισθήσεων ζαρώνοντας το προσωπάκι του.

Ο πατέρας σηκώθηκε με δυσκολία και πήγε δίπλα στην Τζένι και στο μωρό. Γονάτισε μπροστά τους και φίλησε πρώτα τον γιο του κι έπειτα τη νέα μητέρα. «Είσαι σπουδαία, Τζένι», είπε. «Σ' αγαπώ. Θα με παντρευτείς;»

Η Τζένι χαμήλωσε το βλέμμα της πάνω του κι εκείνη τη στιγμή η Άλι είδε τα εξαντλημένα μάτια της να αστράφτουν με μια σκληρή σαν το ατσάλι λάμψη. «Άντε στον διάολο, Στίβι. Αν ήξερα ότι αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να μου κάνεις πρόταση γάμου, θα είχα φροντίσει να μείνω έγκυος από την αρχή».

«Καταπληκτική ατάκα!» ψιθύρισε ο Ντάνι στην Άλι γέρνοντας στο αφτί της. «Πιασάρικη μέχρι εκεί που δεν παίρνει». Είδε την ξαφνιασμένη έκφρασή της. «Τι; Τουλάχιστον υπότιτλος στην πρώτη σελίδα – μη σου πω και μπαλκόνι».

«Αν πιστεύεις ότι μπορεί να γίνει πρώτο θέμα, τότε είναι όλο δικό σου», είπε η Άλι. «Στο κάτω κάτω, εσύ έσωσες την κατάσταση».

Ο Ντάνι κούνησε το κεφάλι. «Το θέμα είναι γυναικείο. Αφού ξέρεις τι θα πει ο αρχισυντάκτης».

Σε αυτό δεν είχε άδικο. Η Άλι είχε αρχίσει να συνηθίζει τη διεστραμμένη λογική που καθόριζε την ανάθεση των θεμάτων. Είχε πάρει χρόνια στις γυναίκες ρεπόρτερ να εδραιώσουν μια θέση στις αίθουσες σύνταξης των εθνικής εμβέλειας ταμπλόιντ. Κάποια στιγμή τα αφεντικά επιτέλους κατάλαβαν

ότι ορισμένα από τα θέματά τους ωφελούνταν από αυτό που οι ίδιοι αποκαλούσαν «γυναικείο άγγιγμα». Η Άλι καταλάβαινε πολύ καλά το κίνητρο που κρυβόταν πίσω από την πρόσληψή της, αυτό όμως δεν σήμαινε ότι έπρεπε και να συμφωνεί με τη λογική του. «Εσύ ξεγέννησες το αναθεματισμένο το μωρό», διαμαρτυρήθηκε.

Ο Ντάνι χαμήλωσε λυπημένα το βλέμμα στα πασαλειμμένα με αίμα χέρια του και στο λεκιασμένο πουλόβερ και παντελόνι του. «Ακριβώς. Αρκετά υπέφερα. Ξέρεις τι καζούρα με περιμένει από τους άλλους στην αίθουσα σύνταξης; “Α, να η κυρά μας η μαμή” θα λένε κάθε φορά και θα γελάνε les και βλέπουν κωμικό σε ταινία. Άσε που θα θέλουν και μια φωτογραφία του ρεπόρτερ στον τόπο του τοκετού για να συνοδεύσουν το άρθρο, πράγμα που θα μπορούσε να καταστρέψει τις μελλοντικές προοπτικές μου. Όπως ξέρεις καλά, η πρώτη προϋπόθεση στην έρευνα των μεγάλων αποκαλύψεων είναι η μυστικότητα. Κοίτα, Άλι, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να πεις ότι την Τζένι την ξεγέννησε ένας μυστηριώδης άγνωστος που αρνήθηκε να δώσει το όνομά του».

«Τι; Και να τα ακούσω από τον αρχισυντάκτη επειδή του πήγα λειψό θέμα;»

Ο Ντάνι σάρωσε με το βλέμμα τους παρευρισκόμενους και είδε ότι ο υπεύθυνος ασφαλείας κρατούσε αποστάσεις από την ομάδα των επιβατών που έστεκαν γύρω από την καινούρια οικογένεια. Πήγε κοντά του. «Είμαι ρεπόρτερ και δουλεύω για την *Clarion*», άρχισε.

Ο υπεύθυνος ασφαλείας οπισθοχώρησε ένα βήμα. «Εγώ δεν έκανα τίποτα», έσπευσε να πει.

«Όχι, φίλε μου, δεν σε κατηγορήσε κανείς. Θα φανεί όμως

σαν να σου κλέβουμε τη δόξα αν γράψουμε στην εφημερίδα μου την είδηση βάζοντας εμένα στον ρόλο του ήρωα που ξεγέννησε μια γυναίκα μέσα σε ένα τρένο ακινητοποιημένο από τη χιονοθύελλα. Αν όμως ήσουν εσύ αυτός που την ξεγέννησε; Θα γινόσουν ήρωας. Κι εδώ που τα λέμε, βοήθησες. Δεν είναι σαν να μην έτρεξες να βοηθήσεις – σωστά;»

Ο υπεύθυνος ασφαλείας φαινόταν μπερδεμένος. «Μα, όλοι αυτοί οι άνθρωποι είδαν τι έγινε. Και ποιος βοήθησε για να γίνει».

«Αυτό θα το ξεχάσουν – απλώς θα λένε στους φίλους τους ότι είδαν ένα μωρό να γεννιέται μέσα σε ένα τρένο. Η συνάδελφός μου από δω» –έδειξε την Άλι– «θα γράψει το θέμα. Όσο για την Τζένι και τον Στίβι, αυτούς δεν τους νοιάζει ποιος θα πάρει τα εύσημα». Η Άλι έπρεπε να παραδεχτεί ότι το χαμόγελο του Ντάνι ήταν άκρως γοητευτικό.

«Δεν ξέρω». Ο υπεύθυνος ασφαλείας αμφιταλαντευόταν.

«Μπορεί ακόμα και να πάρεις εύφημο μνεία για την πράξη σου ή αύξηση ή κάτι τέτοιο». Ο Ντάνι στράφηκε ξανά στην Άλι. «Έχεις μαζί σου φωτογραφική μηχανή;»

Η Άλι κατένευσε. «Στην τσάντα μου». Πάντοτε κουβαλούσε μαζί της την κόμπακτ μηχανή της, μια Olympus Trip 35· ο πρώτος της αρχισυντάκτης την είχε συμβουλεύσει να μη φεύγει ποτέ από το σπίτι χωρίς αυτήν. «Οι αναθεματισμένοι οι φωτορεπόρτερ πάντα λείπουν όταν τους χρειάζεσαι», της είχε πει.

«Άντε να τη φέρεις», της είπε ο Ντάνι. «Θα θέλουν φωτογραφίες».

3

Η ΑΛΙ ΤΡΑΒΗΞΕ το πάκο σελίδων με το τελικό κείμενο του θέματος από τη γραφομηχανή της και χώρισε προσεκτικά την πάνω σελίδα από τα αντίγραφα, τσαλακώνοντας τα καρμπόν που πάντα σου λέκιαζαν τα χέρια και πετώντας τα στο καλάθι των χαρτιών. Η πάνω σελίδα ήταν για την αίθουσα σύνταξης, το πρώτο αντίγραφο για τον βοηθό αρχισυντάκτη, το δεύτερο για το ατελιέ και το τελευταίο, η ξέθωρη ροζ σελίδα, για το συρτάρι του δικού της γραφείου.

Έβαλε τις σελίδες στη σειρά κι έπειτα έκανε μια τελευταία ανάγνωση.

Το προσωπικό του σιδηροδρομικού σταθμού της Γλασκόβης βρέθηκε χθες προ εκπλήξεως όταν το δρομολόγιο από το Γουέβερλι αφίχθη με έναν επιπλέον επιβάτη.

Ο τοκετός της Τζένι Φορσάιθ ξεκίνησε μέσα στην ακνητοποιημένη λόγω χιονοθύελλας αμαξοστοιχία που είχε αναχωρήσει από το Γουέβερλι στις 2:00 μ.μ. με προορισμό τον σταθμό της Κούινς Στριτ.

Ωστόσο, χάρη στις γρήγορες αντιδράσεις και στην

αποτελεσματικότητα του 47χρονου υπεύθυνου ασφαλείας Τόμας Μάλρω, η Τζένι έφτασε στον σταθμό της Κουίνς Στριτ κρατώντας στην αγκαλιά της το μωρό της, ένα υγιέστατο αγοράκι.

Όταν το δράμα άρχισε να εκτυλίσσεται, η 23χρονη Τζένι και ο 25χρονος σύντροφός της Στίβεν Χάμιλτον επέστρεφαν με το τρένο στο σπίτι τους, στη Γουάιτ Στριτ του Πάρτικ.

Πυκνό χιόνι είχε κλείσει τη σιδηροδρομική γραμμή που ενώνει το Φόλκερκ Χάι με το Λίνλινθγκου, ακινητοποιώντας την αμαξοστοιχία.

Προτού το εκκιονιστικό προλάβει να ελευθερώσει τα παγιδευμένα βαγόνια, ο μικρός Κρεγκ αποφάσισε να κάνει την πρόωγη εμφάνισή του. Ακούγοντας τις κραυγές πόνου της Τζένι, ο κύριος Μάλρω έσπευσε σε βοήθεια και Ξεγέννησε τον γιο της υπό τα χειροκροτήματα των υπόλοιπων επιβατών.

Και σαν να μην ήταν όλα αυτά αρκετά δραματικά από μόνα τους, ο Στίβεν, περικοιχαρής από την ασφαλή άφιξη του γιου του, έπεσε στο ένα γόνατο και ζήτησε από την Τζένι να τον παντρευτεί.

«Αν ήξερα ότι αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν για να τον πείσω να μου κάνει πρόταση», είπε κατενθουσιασμένη η Τζένι, «θα είχα φροντίσει να μείνω έγκυος απ' την αρχή».

«Τον Γκρεγκ τον περιμέναμε σε δύο βδομάδες από τώρα», είπε ο περήφανος μπαμπάς, «κι έτσι σκεφτήκαμε ότι δεν θα υπήρχε πρόβλημα να πάμε στο Εδιμβούργο για να αλλάξουμε τη χρονιά με τους γονείς

της Τζένι. Ποτέ δεν θα μου περνούσε από το μυαλό ότι θα γεννούσε μέσα στο τρένο!

»Δεν θέλω ούτε να σκέφτομαι τι θα γνώταν αν ο υπεύθυνος ασφαλείας δεν είχε πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Είναι πραγματικός ήρωας».

Ο κύριος Μάλριν, ωστόσο, δεν θεωρεί ότι έκανε κάτι ηρωικό. «Δουλειά μου είναι να φροντίζω τους επιβάτες, αν και ποτέ πριν δεν είχε χρειαστεί να ξεγεννήσω μωρό. Ευτυχώς, η γυναίκα μου γέννησε το ένα από τα τρία παιδιά μας στο σπιτι κι έτσι είχα μια ιδέα του τι έπρεπε να κάνω. Αλλά ήταν μεγάλη ευθύνη. Απλώς χαίρομαι που αυτή η περιπέτεια είχε καλό τέλος».

Τελικά, το εκχιονιστικό ελευθέρωσε τον συρμό μισή ώρα μετά τον τοκετό και το τρένο ολοκλήρωσε το ταξίδι του στη Γλασκόβη χωρίς άλλες εκπλήξεις.

Ο κύριος Μάλριν είχε ειδοποιήσει με τον ασύρματο και ένα ασθενοφόρο περίμενε στον σταθμό για να μεταφέρει μπητέρα και νεογνό στο παρακείμενο Βασιλικό Νοσοκομείο της Γλασκόβης, όπου έπευα από εξετάσεις διαπιστώθηκε ότι τόσο η μπητέρα όσο και το νεογέννητο χαίρουν άκρας υγείας.

«Χαίρομαστε ιδιαίτερα που ο Κρεγκ ήρθε με ασφάλεια στον κόσμο», είπε ο εκπρόσωπος των Βρετανικών Σιδηροδρόμων. «Θα χαρίσουμε σε αυτό το “δικό μας” παιδί ένα ελευθέρως για όλη του τη ζωή!»

Δεκατέσσερις παράγραφοι. Μεγαλούτσικο, αλλά η μέρα δεν είχε ειδήσεις και μπορεί να τη γλίτωνε χωρίς να της το

κόψουν. Η Άλι είχε τραβήξει πέντε έξι φωτογραφίες της ευτυχισμένης οικογένειας, με τον Τόμας Μάλριν και χωρίς αυτόν, κι αμέσως μόλις έφτασαν με τον Ντάνι στην εφημερίδα, είχε δώσει το φιλμ στο ατελιέ. Αναγκάστηκε βέβαια να υποστεί την γκρίνια του επικεφαλής του ατελιέ και των παρατρεχάμενων του: «Τουλάχιστον έχουν όλοι τα μάτια τους ανοιχτά», της είχε πει ξιτισμένα ο επικεφαλής, αφού κορόιδεψε τις χριστουγεννιάτικες οικογενειακές φωτογραφίες της που έπιαναν το πρώτο μισό του φιλμ.

Η Άλι μοίρασε το άρθρο της και είχε κάνει τον μισό δρόμο της επιστροφής για το γραφείο της όταν άκουσε τον Γκάβιν, τον υπεύθυνο ύλης της νυχτερινής βάρδιας, να τη φωνάζει. Επιφυλακτικά, επέστρεψε στα τοποθετημένα σε σχήμα πετάλου γραφεία όπου κατοικοέδρευαν τα μεγάλα κεφάλια της δημοσιογραφίας. Ο Γκάβιν Τοντ ήταν ένα ισχνό απολειφάδι, τα μονίμως φαρδιά κοστούμια του κρέμονταν από τους κοκαλιάρικους ώμους του σαν να ήταν κρεμάστρα. Τα πάντα πάνω του ήταν έργο εν εξελίξει, αν και όχι προς τη σωστή κατεύθυνση – τα μαλλιά του αραιώναν και γκρίζαραν, η πλάτη του καμπούριαζε με αστραπιαία ταχύτητα στη διάρκεια των λίγων μηνών που η Άλι βρισκόταν στην εφημερίδα και η αναλογία του ούισκι μέσα στο θερμός με το τσάι που έφερνε κάθε μέρα στη δουλειά φαινόταν να αυξάνεται εκθετικά. Ο Γκάβιν άρχιζε να πίνει κάθε απόγευμα την ίδια ώρα, δέκα λεπτά μετά την αναχώρηση της ημερήσιας βάρδιας και στις εννιά ακριβώς έφευγε από το γραφείο και κατέβαινε στην παμπ για το διάλειμμά του. Είχε πάει και η Άλι εκεί μερικές φορές και τον είχε δει να κατεβάζει πέντε διπλά ούισκι – «ουισκάκια» τα αποκαλούσε ο ίδιος– σε διάστημα λίγο μεγαλύτερο της μίας

ώρας. Μετά αγόραζε ένα μισόλιτρο για να τον κρατήσει μέχρι να σχολάσει, πράγμα που γινόταν κάποια στιγμή ανάμεσα στις δύο και στις τρεις το πρωί.

Η Άλι τον πλησίασε κοιτάζοντάς τον ανήσυχη. Στην αρχή της βάρδιας, ο Γκάβιν φερόταν όπως και κάθε άλλος φυσιολογικός παλαιίμαχος υλατζής, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να τον χειρίζεσαι σαν να κρατούσες στα χέρια σου απασφαλισμένη χειροβομβίδα. Όσο όμως η ώρα περνούσε και η κατανάλωση του ουίσκι αυξανόταν, τόσο περισσότερο ο εγκέφαλός του απορρυθμιζόταν. Ο Γκάβιν άρχιζε να μπερδεύει τα λόγια του και να εκρήγνυται με το παραμικρό. «Αυτό το άρθρο», είπε ξιτισμένα.

«Ναι;» Η Άλι είχε μάθει ότι ήταν προτιμότερο να κρατάς στάση ουδετερότητας ώσπου να βεβαιωθείς με ποιον από τους δύο Γκάβιν είχες να κάνεις. «Ήσουν εκεί, έτσι δεν είναι; Ήσουν μπροστά».

Η Άλι κατένευσε. «Ναι, ήμουν».

«Τότε τι είναι αυτό;» Χτύπησε με δύναμη τις σελίδες του άρθρου της στην άκρη του γραφείου του. «Γιατί δεν είναι “πρωτοπρόσωπο”; Τέτοιο θέμα θα έπρεπε να το ξεζουμίσεις, Μπερνς! Οι άλλες εφημερίδες θα έχουν ήδη την είδηση. Το μόνο πράγμα που κάνει αυτό το θέμα αποκλειστικό είναι το ότι εσύ ήσουν εκεί!»

«Ναι, αλλά εγώ δεν είχα καμία σχέση με ό,τι έγινε, Γκαβ, δεν είναι δική μου η ιστορία για να την αφηγηθώ σε πρώτο πρόσωπο. Οι πρωταγωνιστές του δράματος ήταν η Τζένι και ο υπεύθυνος ασφαλείας και η πρόταση γάμου». Η Άλι ένωσε ένα σφίξιμο στο στήθος. Θα έπαιρνε ποτέ της το κολάι; Όλοι οι άλλοι φαινόταν να τα καταφέρνουν

λειτουργώντας με το ένστικτο, μια έκτη αίσθηση που τελικά εκείνη ίσως να μην είχε.

Προτού ο Γκάβιν προλάβει να της χώσει την επόμενη μηχητή, ο νυχτερινός αρχισυντάκτης εμφανίστηκε ξαφνικά δίπλα του, θαρρείς από το πουθενά. Ο Άρνι Άντερσον ήταν το άκρο αντίθετο του Γκάβιν, σχεδόν απ' όλες τις απόψεις. Εύσωμος και πρόσχαρος, μαυρομάλλης και γενειοφόρος, περνούσε τα διαλείμματά του στην καντίνα της εφημερίδας αντί για την παμπ, μπουκλώνοντας τον εαυτό του με τη σπιτική σουπα και τις πίτες που δεν έλειπαν ποτέ από το μενού. «Ωραίο το κομματάκι σου, Μπερνς», βροντοφώναξε.

«Έπρεπε να είναι πρωτοπρόσωπο», γκρίνιαξε ο Γκάβιν. «Η κοπελιά ήταν μπροστά. Αυτή είναι η αποκλειστικότητα, ότι η ρεπόρτερ μας ήταν εκεί».

«Γκάβιν, Γκάβιν». Ο Άρνι άφησε έναν θεατρικά εξεζητημένο αναστεναγμό απογοήτευσης. Έδειξε τα γραφεία του ατελιέ σηκώνοντας το ψωμωμένο μπράτσο του και τεντώνοντας το σε μια πληθωρική χειρονομία. «Οι φωτογραφίες, αυτή είναι η αποκλειστικότητα, το μπαλκόνι του πρωτοσέλιδου. Και μάλιστα ευχάριστο μπαλκόνι, έτσι, γι' αλλαγή από τις καταθλιπτικές ειδήσεις για τη χιονοθύελλα που τις έχει ήδη σιχαθεί όλος ο κόσμος. Πεντάστηλο θα είναι η φωτογραφία. Αλλά θα πρέπει να πιάσουμε και τη σελίδα 2 για να χωρέσει όλο το κείμενο. Κι αυτό σημαίνει, Μπερνς, ότι θα έχεις χώρο να πεις τη δική σου εμπειρία απ' αυτό το επεισοδιακό σιδηροδρομικό ταξίδι σε ένα μονόστηλο πέντε παραγράφων». Την έδωξε με ένα κούνημα των δαχτύλων του. «Ακόμα εδώ είσαι;»

Η Άλι οπισθοχώρησε αφήνοντας τον Άρνι σκυμμένο πάνω

από τον ώμο του Γκάβιν, να ψαχουλεύει τα άρθρα στο καλάθι με τα εισερχόμενά του. Κάθισε στο γραφείο της, έβαλε ένα καινούριο πάκο αντιγράφων στη γραφομηχανή της κι έμεινε να κοιτάζει τη λευκή σελίδα με ένα κράμα τρόμου και απέχθειας. «Μέχρι τις εννιά το θέλω στο γραφείο μου», της φώναξε ο Άρνι καθώς έκανε μεταβολή προς τον πίσω πάγκο, εκεί όπου παίρνονταν οι τελικές αποφάσεις για το κασέ και το περιεχόμενο κάθε φύλλου.

«Γαμώτο», μουρμούρισε η Άλι. Όπως και όλοι οι ειδικευμένοι όταν έκαναν την πρακτική τους, έτσι κι εκείνη είχε διαβάσει Τομ Γουλφ και Τζόαν Ντίντιον κι είχε αποστηθίσει όλα όσα έπρεπε να ξέρει ένας φέρελπις δημοσιογράφος για τον Νικ Τομαλίν και τον Τρούμαν Καπότε. Είχε ονειρευτεί μια μέρα να εκτοξευτεί στην κορυφή της Νέας Δημοσιογραφίας, η δουλειά όμως πρώτα σε μια τοπική βραδινή εφημερίδα και τώρα σε ένα εθνικής εμβέλειας, καθημερινό ταμπλόιντ την είχε προσγειώσει απότομα. Η Άλι είχε ανακαλύψει ότι ακόμα και τα άρθρα γνώμης ήταν γραμμένα στα «ταμπλοϊντικά», μια παράξενη ιδιόλεκτο γεμάτη κλισέ και συντομογραφίες. Όποιος είχε καρκίνο «έδινε σκληρή μάχη με την επάρατο»· οποιαδήποτε γυναίκα άνω των πενήντα ήταν «σούπερ γιαγιά» και όποια βρισκόταν κάτω από αυτό το ηλικιακό όριο κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν «ξανθιά σεξοβόμβα». Μέχρι οι διορθωτές να τελειώσουν με το κομμάτι της, η Άλι έβαζε στοίχημα ένα χρυσό ρολόι ότι ο Κρεγκ θα είχε γίνει «το μωρό-θαύμα». Σε ποιο ακριβώς σημείο αυτού του ρηχού λασπότοπου βρισκόταν λοιπόν το «πρωτοπρόσωπο» κομμάτι της;

Η Άλι σκέφτηκε τη συμβουλή που της είχε δώσει ένας μεγαλύτερος συνάδελφος όταν έκανε τα πρώτα βήματά της

στη δουλειά, στο Νιούκασλ, τότε που κάλυπτε μόνο εκδικάσεις υποθέσεων στο Ειρηνοδικείο και συνεδριάσεις δημοτικών συμβουλίων. «Πώς θα το έλεγες στους φίλους σου στην παμπ;» την είχε ρωτήσει. «Δέκα φορές στις εννιά, έτσι θα πρέπει να το γράψεις και στην εισαγωγή σου».

ΠΟΤΕ μου δεν θα κάνω παιδί! ήταν η πρώτη σκέψη που της ήρθε στο μυαλό. Δεν χρειαζόταν κανέναν διορθωτή για να της πει ότι αυτός δεν ήταν σε καμία περίπτωση τρόπος για να αρχίσει κανείς ένα κομμάτι για την *Clarion*. Παρά τον αντικαθολικισμό που εξακολουθούσε να αποτελεί έναν από τους πυλώνες της πολιτικής προσλήψεων της εφημερίδας, σε τούτο εδώ το δημοσιογραφικό σύμπαν, όλες ανεξαιρέτως οι μητέρες ήταν Παναγιές.

Η Άλι έφαξε στην τσάντα της για τσιγάρα: Silk Cut, η μάρκα αυτών που προσποιούνταν ότι έκοβαν το κάπνισμα διαλέγοντας το ελαφρύτερο τσιγάρο της αγοράς. Προσπαθούσε να μην καπνίζει πάνω από δέκα την ημέρα, και συνήθως τα κατάφερνε. Απόψε όμως μάλλον θα ξεπερνούσε το όριο, παραδέχτηκε απρόθυμα καθώς άναβε το τσιγάρο της με έναν πλαστικό αναπτήρα. Άλλη μια απόδειξη της υποκριτικής συμπεριφοράς της – αν είχε το θάρρος να παραδεχτεί ότι σκόπευε να συνεχίσει να καπνίζει, θα είχε Ζίρρο, όχι αυτή την αναλώσιμη πλαστικούρα. Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά καλύπτοντας σκόπιμα με τα δάχτυλά της τις τρυπίτσες που ήταν ειδικά σχεδιασμένες για να αφήνουν ένα μέρος του τοξικού καπνού να διαλύεται προτού φτάσει στον καπνιστή κι αναρωτήθηκε ποιον κορόιδευε.

Στην παύση για σκέψη που της πρόσφερε το κάπνισμα, κατάφερε να βρει κάτι που θα μπορούσε και να περάσει.

«Θεωρητικά, θα ήταν άλλη μία σιδηροδρομική διαδρομή ρουτίνας. Αντί γι' αυτό, χθες, στις γραμμές ανάμεσα στο Εδιμβούργο και στη Γλασκόβη, έγινα μάρτυρας ενός θαύματος της Νέας Χρονιάς». Σιχαινόταν ήδη τον εαυτό της.

Έγραψε άλλες τέσσερις παραγράφους που άρχιζαν με μια κραυγή, συνέχιζαν με κράτημα χεριών και κατέληγαν με αυτή που η ίδια θεωρούσε ως τη μοναδική αξιοπρεπή αράδα όλου του κομματιού: «Η δική μου απόφαση για τη Νέα Χρονιά; Να παρακολουθήσω μαθήματα Πρώτων Βοηθειών».

Καθώς δακτυλογραφούσε αυτή την τελευταία φράση, ο Γκάβιν εμφανίστηκε ξαφνικά πίσω της και κοίταξε πάνω από τον ώμο της. «Τελειώνεις; Τυχερή είσαι που απόψε δεν υπάρχουν πραγματικές ειδήσεις. Ο Άρνι σου δίνει μια μεγάλη ευκαιρία με αυτό – και το πρωτοσέλιδο και τη δεύτερη σελίδα».

Η Άλι τράβηξε το πακέτο των χαρτιών από τη γραφομηχανή. «Έτοιμο».

Ο Γκάβιν άρπαξε το κομμάτι από τα χέρια της κι έφυγε βιαστικά, έτοιμος να πάρει τα εύσημα για το ότι είχε φροντίσει να παραδοθεί το άρθρο έγκαιρα, πριν από την προθεσμία για το τύπωμα της πρώτης έκδοσης. Φτάνοντας στο τέρμα της σειράς των γραφείων, γύρισε να την κοιτάξει. «Μην κάθεσαι, Μπερνε. Κάνε κάτι χρήσιμο. Άντε να βρεις έναν από τους οδηγούς μας να σε πάρει μαζί του για έναν γύρο. Μπορεί να έκανες το πρωτοσέλιδο απόψε, δεν πρέπει όμως να επαναπαύεσαι στις δάφνες σου».

Η ΑΛΙ ΔΕΝ ήταν η μοναδική ρεπόρτερ της *Clarion* που παιδεύονταν με τη σύνταξη του άρθρου της εκείνο το βράδυ. Στην άλλη μεριά του ποταμού, στο διαμέρισμά του στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας στο Πολοκσίλντς, ο Ντάνι Σάλιβαν πάσχιζε να γράψει το προσχέδιο μιας έρευνας η δημοσίευση της οποίας ήταν πεπεισμένος ότι θα τον εκτίνασσε από τα κατώτατα κλιμάκια της δημοσιογραφίας στο επίπεδο εκείνο όπου επιτέλους θα τον έπαιρναν στα σοβαρά. Από τότε που είχε παρακολουθήσει μαγεμένος το *Όλοι οι άνθρωποι του Προέδρου*, ένα ζεστό καλοκαιρινό βράδυ πριν από τρία χρόνια, ο Ντάνι ονειρευόταν να γίνει ένας Σκοτσέζος Γούντγουορντ ή Μπερνστάιν. Θα προτιμούσε βέβαια να είναι ο εντυπωσιακός, κουλ χαρακτήρας που είχε υποδυθεί ο Ρόμπερτ Ρέντφορντ, βαθιά μέσα του όμως ήξερε ότι ήταν περισσότερο σαν τον Ντάστιν Χόφμαν, που έτρεχε ασταμάτητα από δω κι από κει, ντυμένος με ρούχα που δεν εφάρμοζαν καλά πάνω του, σκαλίζοντας ακούραστα και την παραμικρή ένδειξη ωσότου του αποκαλύψει εντέλεια μυστικά της. Σε ένα βασικό χαρακτηριστικό, ωστόσο, ήξερε ότι έμοιαζε και με τους δύο – όπως ο Γούντγουορντ

και ο Μπερνστάιν, έτσι κι εκείνος αναγνώριζε αμέσως τα μεγάλα θέματα, αυτά που θα μπορούσαν να κάνουν πραγματικό πάταγο. Το δύσκολο για εκείνον ήταν να μπορέσει να εκφράσει στο χαρτί τη σπουδαιότητά τους. Ειδικά όταν η έρευνα, όπως η συγκεκριμένη, είχε ακόμα κάνα δυο ζωτικής σημασίας κενά.

Τα σπέρματα του θέματος είχαν πέσει κατά τύχη στην αντίληψή του πριν από δύο μήνες. Τα κυριακάτικα μεσημέρια τα περνούσε πάντοτε στο διαμέρισμα των γονιών του, καλεσμένος στο οικογενειακό τραπέζι, υποχρέωση που συχνά τον ανάγκαζε να αλλάζει βάρδιες με κάποιον συνάδελφό του στην εφημερίδα, βγαίνοντας κάθε φορά στη γύρα για να ζητήσει τη χάρη. Όχι βέβαια ότι τον πείραζε. Ο Ντάνι λάτρευε τη μαγειρική της μητέρας του και τα πήγαινε μια χαρά με τους γονείς του. Το σημείο τριβής σε αυτά τα κυριακάτικα γεύματα ήταν η ανακάλυψη της μητέρας του, η οποία είχε μάθει πως από τότε που ο Ντάνι έφυγε από το πατρικό του δεν πήγαινε πια στην εκκλησία. Αρχικά ο Ντάνι είχε προβάλει ως δικαιολογία τη δουλειά, τελικά όμως είχε παραδεχτεί ότι απλώς δεν ήθελε πλέον να πηγαίνει. Στην αρχή η Μαρί Σάλιβαν είχε θυμώσει, ο πατέρας του όμως είχε καταφέρει να τη μαλακώσει επιστρατεύοντας τη θρυλική γοητεία των Σάλιβαν κι έτσι τώρα, όταν γινόταν κουβέντα για το θέμα, η Μαρί απλώς αναστέναζε παίρνοντας ύφος οσοιμάρτυρα. Εκείνη είχε κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσε, κι αν ο Ντάνι είχε διαλέξει τελικά τον δρόμο για την Κόλαση, ε, ολόκληρος άντρας ήταν πια και υπεύθυνος για τις αποφάσεις του.

Για να τον εκνευρίσει, ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Τζόζεφ, συνέχιζε να δηλώνει έμπρακτα την αφοσίωσή του

στα οικογενειακά θρησκευτικά καθήκοντα. Εξακολουθούσε να μένει στο πατρικό τους και κάθε Κυριακή πήγαινε ευσυνείδητα με τους γονείς τους στην εκκλησία. Ο Ντάνι ήταν σίγουρος ότι η θρησκευτική προσήλωσή του ήταν υποκριτική, όπως δεν είχε αμφιβολία ότι ο Τζόζεφ έμενε ακόμα στο πατρικό τους επειδή του ερχόταν φτηνότερα από το να νοικιάσει ή να αγοράσει το δικό του διαμέρισμα. Ο Ντάνι δεν έπαυε να εντυπωσιάζεται με το πόσο συχνά η δουλειά του αδελφού του, που ήταν ασφαλιστής, τον κρατούσε όλο το βράδυ εκτός σπιτιού. Θεωρητικά, δηλαδή, μιας και ο Ντάνι αδυνατούσε να καταλάβει τι ακριβώς σήμαινε αυτό, αν όχι μια καλή δικαιολογία για ξεφάντωμα. Η μητέρα του του είχε πει ότι αυτές οι νυχτερινές επαγγελματικές έξοδοι οφείλονταν στο είδος των ανθρώπων που εξυπηρετούσε ο Τζόζεφ: ήταν οι πιο εύποροι πελάτες της ασφαλιστικής και ως τέτοιοι απαιτούσαν προσωποποιημένες υπηρεσίες. Ήταν μια από αυτές τις εξηγήσεις που δεν εξηγούσαν τίποτε, αλλά παρ' όλ αυτά ακούγονταν εντυπωσιακές. Και ο Τζόζεφ είχε ανέκαθεν τολάντο στον εντυπωσιασμό.

Ο Ντάνι δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποια εποχή που να εμπιστευόταν τον αδελφό του και πίστευε ακράδαντα ότι η σκοτσέζικη λέξη «sleekit»* είχε εφευρεθεί για εκείνον. Ο Τζόζεφ ήταν επιτήδειος, ύπουλος και πάντα κατάφερνε να ξεγλιστράει από τα δύσκολα σαν το χέλι. Οι γονείς τους είχαν την τάση να τον δικαιολογούν και να του προσφέρουν πάντα το τεκμήριο της αθωότητας επειδή ήταν υιοθετημένος. Είχαν προσπαθήσει μάταια να αποκτήσουν δικό τους παιδί,

* Ύπουλος, πανούργος. (Σ.τ.Μ.)

όπως όμως συμβαίνει μερικές φορές, αμέσως μετά την υιοθεσία του Τζόζεφ η Μαρί έμεινε έγκυος στον Ντάνι. Κατά τον Ντάνι, η αποφασιστικότητά τους να κάνουν τον Τζόζεφ να νιώθει ισότιμο μέλος της οικογένειας συχνά τους οδηγούσε, χωρίς να το καταλαβαίνουν, στο άλλο άκρο. Αυτό, μαζί με την έμφυτη γοητεία και το θράσος του Τζόζεφ, φαινόταν να λειτουργεί υπέρ του.

Έτσι, μια Κυριακή του Νοέμβρη, οι τέσσερις τους κάθονταν μπροστά στην κρεατόπιτα, στον πουρέ πατάτας και στον κατεψυγμένο αρακά βουτύρου μιλώντας για το τέλος της απεργίας στη Ford, θέμα συζήτησης που ήταν μια αλλαγή από το αναμάρτημα των κοινοτοπιών του κηρύγματος του ιερέα Μάρτιν στο οποίο αποδιδόταν συνήθως η μητέρα του. Οι εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας αρχικά είχαν απαιτήσει μια μισθολογική αύξηση της τάξης του 20 τοις εκατό και λιγότερες εργατοώρες ανά εβδομάδα. Η εταιρεία είχε κρυφτεί πίσω από τη μισθολογική πολιτική της κυβέρνησης και είχε προσφέρει 5 τοις εκατό. Έπειτα από μία εξαιρετικά ζημιόγωνα απεργία οχτώ εβδομάδων, τελικά η Ford υποχώρησε και η συμφωνία έκλεισε στο 17 τοις εκατό. «Μακάρι να 'παιρνα κι εγώ τέτοια αύξηση», είχε πει ο Έντι Σάλιβαν, ρίχνοντας λίγη κέτσαπ δίπλα στον πουρέ του. Ο πατέρας του Ντάνι εργαζόταν ως οδηγός ημιφορτηγού διανομής για ένα εργοστάσιο μπισκότων, ο ιδιοκτήτης του οποίου αρνούσαν επί χρόνια την προσχώρηση των εργαζομένων του στο συνδικάτο. «Έτσι όπως πάει, σύντομα εσείς οι δυο θα βγάξετε περισσότερα από εμένα».

Ο Ντάνι υποπτευόταν ότι αυτό το ορόσημο είχε ξεπεραστεί από καιρό, δεν είχε όμως καμία πρόθεση να ντροπιάσει τον

πατέρα του. «Η κυβέρνηση προσπαθεί να κρατήσει χαμηλά τον πληθωρισμό», είπε.

Ο Τζόζεφ γέλασε. «Μερικοί δεν χρειάζεται να ανησυχούν για τον πληθωρισμό. Οι δικοί μου πελάτες, ας πούμε, είναι αλεξίσφαιροι σε τέτοια σκαμπανεβάσματα».

Η Μαρί συνοφρυώθηκε. «Πώς είναι δυνατόν; Όλοι από τα ίδια μαγαζιά ψωνίζουμε και όλοι πληρώνουμε τους ίδιους φόρους. Πώς γίνεται αυτοί να είναι η εξαιρέση;»

Ο Ντάνι θεώρησε το χαμόγελο του αδελφού του συγκαταβατικό. «Στην Paragon έχουμε τρόπους να παρακάμπουμε τους κανόνες».

«Πάντα έτσι είναι», είπε αναστενάζοντας ο Έντι. «Άλλοι νόμοι για τους πλούσιους, άλλοι για τους φτωχούς».

«Οι νόμοι είναι ίδιοι για όλους μας», είπε ο Τζόζεφ. «Όπως είπα όμως, έχουν και παραθυράκια».

«Τι παραθυράκια;» ρώτησε ο Ντάνι.

Ο Τζόζεφ χτύπησε με τον δείκτη του τη μύτη του. «Αυτό είναι κάτι που εσύ δεν θα χρειαστεί να μάθεις ποτέ, αδελφούλη».

Τα λόγια του τον έτσουξαν, ο Ντάνι όμως δεν ήθελε να αρχίσει καβγά στο οικογενειακό τραπέζι. Καλύτερα να κρατούσε την ψυχραιμία του και το στόμα του κλειστό και να μάθαινε πρώτα σε τι ακριβώς κομπίνες ήταν ανακατεμένος ο Τζόζεφ. Αν ο υπαινιγμός του αδελφού του αλήθευε, τότε ίσως το θέμα να είχε δημοσιογραφικό ζουμί.

Ο Ντάνι είχε αρχίσει την έρευνά του με μια επίσκεψη στα κεντρικά γραφεία της εταιρείας του Τζόζεφ, της Ασφαλιστικής-Επενδυτικής Paragon, που στεγαζόταν σε ένα επιβλητικό κτίριο γεωργιανής αρχιτεκτονικής, με το προστώο και με την κιονοστοιχία του και με τα όλα του, στην Τζορτζ Στριτ, την

καρδιά του μικρού οικονομικού κέντρου του Εδιμβούργου. Συστήθηκε ως προσωπικός βοηθός του διευθυντή μιας πετρελαϊκής της Βόρειας Θάλασσας και έφυγε από κει με ένα μάτσο μπροσούρες και μια γερή πλύση εγκεφάλου για την ικανότητα της Paragon να προφυλάσσει την περιουσία των πελατών της. Λεπτομέρειες δεν είχαν δοθεί, είχαν δοθεί όμως άφθονες υπαινικτικές υποσχέσεις.

Ο Ντάνι δεν μιλούσε με ευχέρεια τη γλώσσα των χρηματοοικονομικών υψηλού επιπέδου, μελέτησε όμως τις μπροσούρες και κατέληξε με μια λίστα ερωτήσεων. Η *Clarion* είχε οικονομικό συντάκτη, παρά το γεγονός ότι το αναγνωστικό κοινό της σπάνια διέθετε πιο περίπλοκες επενδύσεις από εκείνα τα προνομιούχα ομόλογα των πέντε λιρών που συνήθιζαν να κάνουν δώρο στα νεογέννητα οι διάφορες θείες. Ο Πίτερ ΜακΓκόβερν ήταν ένας καλοβαλμένος και σχολαστικός ανθρωπάκος, με μια συλλογή από καλοβαλμένα και σχολαστικά φροντισμένα κοστουμάκια με γιλέκο, συνδυασμένα με ουδέτερες γραβάτες. Το μόνο αξιομνημόνευτο πάνω του ήταν τα τεράστια γυαλιά μυωπίας με τον χοντρό σκελετό, ίδια με εκείνα του Μπρέινς στο *Thunderbirds*.* Ο Ντάνι δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ένας ενήλικας να θέλει να αντιγράψει το στιλ μιας μαριονέτας τηλεοπτικής παιδικής εκπομπής, ο μπαχτσές όμως είχε από όλα. Ο ΜακΓκόβερν περνούσε τα περισσότερα μεσημέρια του στο στέκι της εφημερίδας, μια παμπ με το ευφάνταστο όνομα Η Πίτα

* Διεθνώς δημοφιλής σειρά επιστημονικής φαντασίας με πρωταγωνιστές ηλεκτρονικές μαριονέτες, βρετανικής παραγωγής, που προβλήθηκε στην αγγλική τηλεόραση από το 1965 έως το 1966. Ο Μπρέινς (*Brains*) ήταν ένας από τους κεντρικούς χαρακτήρες. (Σ.τ.Μ.)

του Τυπογράφου.* Το μαγαζί ήταν ένα χαμηλοτάβανο τσιμεντένιο κουτί στη βόρεια όχθη του Κλάιντ, με ψηλά, οριζόντια παράθυρα-σχισμές που ταίριαζαν περισσότερο σε πολεμικό πολυβολείο παρά σε μέρος διασκέδασης. Η πελατεία ήταν ένα κράμα εύπορων αλλά κακοντυμένων δημοσιογράφων και άπορων που μαζεύονταν εδώ από την παρακείμενη Στέγη. Εκεί ήταν που ο Ντάνι είχε ανακρίνει τον ειδικό της *Clarion* επί των χρηματοοικονομικών.

Πήγε στο συνηθισμένο γωνιακό τραπέζι του ΜακΓκόβερν, ακούμπησε μπροστά του ένα διπλό Famous Grouse και κάθισε απέναντί του. Ο ΜακΓκόβερν σήκωσε το βλέμμα από τις ροζ σελίδες των *Financial Times* και τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Προς τι το κέρασμα;» ρώτησε αρκετά ευχαριστημένος.

«Χρειάζομαι λίγη καθοδήγηση», είπε ο Ντάνι βγάζοντας το σημειωματάριο με τις ερωτήσεις του.

«Για παπαγαλάκι με πέρασες;» είπε ο ΜακΓκόβερν με απέχθεια, σαν να είχε μόλις μυρίσει κάτι βρομερό. «Δεν έφτασα εδώ που είμαι χαρίζοντας τους καρπούς των κόπων μου όπως αυτοί εμφανίζονται στην ατζέντα των επαφών μου».

«Δεν μιλάω για τέτοιου είδους καθοδήγηση. Κάνω μια έρευνα και συνειδητοποίησα ότι δεν έχω την απαιτούμενη εξειδίκευση για να καταλάβω όλα τα ευρήματά μου. Σκέφτηκα ότι ίσως εσύ θα μπορούσες να μου τα εξηγήσεις».

«Έχεις θέμα, μικρέ;» Τώρα ο ΜακΓκόβερν ήταν όλο εγκαρδιότητα.

* Printer's Pie στα αγγλικά: ιδιοματισμός που στον κόσμο των παλιών πιεστηρίων σήμαινε το συνονθύλευμα από μεταλλικά τυπογραφικά στοιχεία. Αν και η λέξη «αχταρμάς» ή «σούπα» θα απέδιδε καλύτερα τον ιδιοματισμό, εδώ η συγγραφέας κάνει ένα μη μεταφράσιμο στα ελληνικά λογοπαίγνιο με τη διπλή έννοια της λέξης «pie», που σημαίνει και πίτα. (Σ.τ.Μ.)

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω ακόμα. Πρέπει να πάρω μια καλύτερη ιδέα για το τι σημαίνουν όλα αυτά». Χτύπησε με τον δείκτη του το σημειωματάριό του.

«Αν θες τη βοήθειά μου, κάπως θα πρέπει να ωφεληθώ κι εγώ από το θέμα σου όταν το ετοιμάσεις». Δίπλωσε την εφημερίδα του, έβγαλε ένα λεπτό τσίγκινο κουτί με πουράκια Henri Wintermans Café Crème και άναψε επιδεικτικά ένα με τον χρυσό Dunhill αναπτήρα του που ήταν διακοσμημένος με ταρταρούγα.

Ο Ντάνι το σκέφτηκε για μια στιγμή. Εκείνος θα έκανε σχεδόν όλη τη δουλειά. Δεν ήθελε να μοιραστεί τα εύσημα, η αλήθεια όμως ήταν ότι χωρίς βοήθεια δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να ψάξει ή από πού να ξεκινήσει. «Ειδικός συνεργάτης Πίτερ ΜακΓκόβερν», είπε.

Ο ΜακΓκόβερν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Στην ίδια αράδα τα ονόματα, μικρέ, και χωρίς χαρακτηρισμούς. Μόνο με ένα “και”».

Ο Ντάνι αναστέναξε. «Εντάξει. Σάλιβαν και ΜακΓκόβερν».

Ο ΜακΓκόβερν τον κοίταξε αυστηρά. «Ανάποδα. Με αλφαβητική σειρά».

Ο Ντάνι χαμογέλασε πονηρά. «Το Ντάνι προηγείται του Πίτερ».

Αυτή τη φορά ο ΜακΓκόβερν έσκασε ένα παρόμοιο χαμόγελο. «Εντάξει, λοιπόν, μικρέ μου. Για να δούμε τι έχεις».

Ο Ντάνι βγήκε από την Πίτα του Τυπογράφου διερωτώμενος αν αυτό εννοούσαν οι φοιτητές όταν μιλούσαν για ιδιαίτερα μαθήματα. Ο ΜακΓκόβερν είχε ακούσει τις ερωτήσεις του και

είχε ρίξει μια ματιά στις μπροσούρες της Paragon με τον αέρα ανθρώπου που πατάει σε γνώριμο έδαφος. Μετά είχε εξηγήσει στον Ντάνι πώς ακριβώς είχαν τα πράγματα. Η ουσία ήταν ότι, κατά τη γνώμη του ΜακΓκόβερν, η Paragon προσέφερε στους πελάτες της εξειδικευμένες συμβουλές φοροαποφυγής.

«Δεν είναι παράνομο αυτό», είπε. «Είναι βέβαια στα όρια της παρανομίας, σίγουρα όμως οι φίλοι σου θα έχουν φροντίσει να μην τα ξεπεράσουν με τη βοήθεια φυσικά κάποιου ακριβού ειδικού επί των φορολογικών...» Βλέποντας το μπερδεμένο ύφος του Ντάνι, ενέδωσε και καταδέχτηκε να αποσαφηνίσει. «Κάποιου δικηγόρου ειδικευμένου στους φορολογικούς νόμους και στην παράκαμψή τους».

«Άρα δεν υπάρχει κομπίνα;»

Ο ΜακΓκόβερν στράγγιξε το ποτήρι του. «Σε πρώτη ανάγνωση, όχι».

«Ναι, αλλά κάτι δεν πάει καλά εδώ», επέμεινε ο Ντάνι. «Δεν μπορώ να προσδιορίσω τι ακριβώς, ξέρεις όμως αυτή την αίσθηση που έχεις όταν πάνεις κάτι με την άκρη του ματιού σου και γυρίζεις να δεις και δεν βλέπεις τίποτα;»

Ο ΜακΓκόβερν κατένευσε. «Δημοσιογραφικό ένστικτο. Τόσα χρόνια κι ακόμα να με προδώσει».

«Ωστε ίσως αξίζει να το σκαλίσω λίγο;»

«Γιατί όχι; Δεν έχεις να χάσεις τίποτα».

«Πώς να το μεθοδεύσω;»

«Το πρώτο βήμα είναι να επιστρέψεις στην πηγή που σου έβαλε την ιδέα να αρχίσεις να ψάχνεις. Και στο μεταξύ εγώ θα ρωτήσω να μάθω για την Paragon».

«Αλήθεια;» είπε ξαφνιασμένος ο Ντάνι. «Δεν το περίμενα».

«Ούτε εγώ, μικρέ. Ούτε εγώ».